

heden paa §§ 96, 98 og 102 saa vel som paa § 180. Jeg skal ikke indlade mig herpaa, det er af den Slags Ting, som jeg forudsætter vil blive Genstand for nærmere Overvejelse, og jeg skal bemærke, at jeg i og for sig ikke tror, at der kan være nogen afgørende Hindring for at gøre Undringer og Tilføjelser, hvis man ved nærmere Overvejelse kommer til det Resultat, at det vilde være rigtigt. Særlig hvad § 44 angaar, som blev omtalt af flere ærede Talere baade i forrige Møde og ogsaa i Dag, skal jeg sige, at jeg for mit Vedkommende er villig til at acceptere den Forandring, som er fket i Landstinget, for saa vidt man har strøget Bestemmelsen om, at legemlig Kevjelse kan gives Personer under 18 Aar. Jeg skal ogsaa være meget villig til at gaa ind paa, at man udtrykkelig siger i Loven, hvad der ellers maa blive en indirekte Følge af Lovens Tavshed. Jeg for mit Vedkommende skalde være meget villig til at imødekomme Ønsket om udtrykkelig at udtale i § 44, at legemlig Kevjelse ikke maa finde Sted. En anden Paragraf, som har været Genstand for nogen Omtale, er § 87, som handler om Mandfakets Stilling, naar det antager, at Skibet er usødygtigt. Jeg vil her først gøre opmærksom paa, at den Paragraf har den Fortjeneste, efter min Mening, at slaa fast, at Mandfakets ikke er forpligtet til at gaa ud med usødygtigt Skib, men er berettiget til at forlade det. Det er den første Regel. Ifølge § 87 forholder det sig saaledes, at naar en Sømand føler sig overbevist om, at Skibet er usødygtigt, skal han sige det til vedkommende; hvis vedkommende ikke bryder sig derom, saa kan han gaa; men vel at mærke, det bliver paa eget Ansvar, altsaa han maa være rede til i paakommende Tilfælde at kunne godtgøre, gøre det sandsynligt, at hans Foregivende om, at Skibet er usødygtigt, er rigtigt. Men det som endvidere gøres i denne Paragraf, er, at man ved nærmere Bestemmelse giver Mandfakets Ret til at forlange, at der skal optages et sagtyndigt Skøn, og det er en stor Ret; thi det er noget, som kan føre til overmaade betydningfulde Ophold. Naar Mandfakets erklæres berettiget til at forlange Skøn af Besigtigelsesmænd, saa forudsættes det altsaa, at der skal begæres Besigtigelsesmænd udmeldte, de skulle afgive deres Skøn skriftlig, og efter Omstændighederne kan der være Spørgsmaal om en Overbesigtigelse; men derved vil der let kunne medgaa mange eller dog nogle Dage, og saaledes som Søarten nu er, efterhaanden som Dampskibsfarer bliver mere og mere almindelig, er et Par Dages Ophold undertiden af største Betydning for

vedkommende Skib. Men deraf følger det ogsaa, at man ikke tør eller paa nogen Maade bør lægge det i en enkelt maaste chifanos Sømands Haand at foranledige en saadan Stansning. Følgen af en saadan Stansning kan være, at vedkommende kommer til at bryde sit Certeparti og kan paadrage sig overordentlig stort Erstatningsansvar, og man maa dog indrømme Muligheden af, at der ogsaa kunde være chifanos Søfolk, og der kan i alt Fald være Søfolk, som ere fornytte uden Grund. Man maa altsaa her se at finde en billig Regel til begge Sider. Nu har man her i dette Lovforslag i Mod sætning til, hvad man har vedtaget i Stockholm om dette Punkt, og i Mod sætning til, hvad der forelaa tidligere, opgiver Forordningen om, at der skalde være en Befalingsmand med, og det har man fundet rigtigt at gøre, fordi det maa erkendes, at i dette Tilfælde ville ofte Befalingsmænd være stillede saaledes, at de af Hensyn til Kaptajnen og Koderiet ville trykke sig ved at gøre sælles Sag med det simple Skibsmandskab. Men naar man saaledes ikke fordrer, at der skal være en Befalingsmand med, saa tror jeg nok, det maa erkendes for at være naturligt her at lade Pluraliteten være den afgørende. Man kan jo dog, synes det mig, med temmelig Rimelighed forudsæ, at naar Pluraliteten af de simple Søfolk ere enige om, at der ikke er nogen Fare ved at gaa med det Skib, naar Flertallet er enigt om, at Skibet ikke fejler noget, saa er Formodningen virkelig ikke for, at det skalde være usødygtigt. Man maa jo dog gaa ud fra, at Søfolkene ikke støtte om at gaa ud med et Skib, der er raadent, og naar Pluraliteten ikke er bange for at gaa ud med Skibet, saa kan Formodningen ikke være for, at Mindretallet har Ret, og saa gaar det ikke an at sige, at Mindretallet, der maaste kan bestaa af et Par enkelte Tyre, skal have Berettigelse til at standse Skibet og derved som sagt udsætte Skipperen og Koderiet for hele det overordentlig betydelige Ansvar, som deraf kan følge.

Jeg skal endnu kun dvæle ved to Udtalelser af det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkrets (E. Sørensen), vedrørende § 60 og Bestemmelsen om Diggedagene. Hvad det sidste angaar, da mente det ærede Medlem, at disse Bestemmelser godt kunde have været undværede, de skalde formentlig ikke være praktiske. Ja, jeg maa tilstaa, jeg ved ikke, hvor rig det ærede Medlems praktiske Erfaring er paa dette Omraade; vist er det, at der er Mænd fra Norge og Sverige, som have talt meget ivrigt for disse Bestemmelser, Mænd, som have en overmaade stor praktisk Erfaring, og jeg vover at tilføje, at